

Geronimo Stilton

FANTASIA
XVII
DE VERLOREN VERBEEJDING

P E L C K M A N S

Geronimo Stilton is een wereldwijd beschermde merknaam.
Alle namen, karakters en andere items met betrekking tot Geronimo Stilton zijn het copyright, het handelsmerk en de exclusieve licentie van Atlantyca SpA.
Alle rechten voorbehouden.
De morele rechten van de auteur zijn gewaarborgd.
Gebaseerd op een idee van Elisabetta Dami.

Tekst:	Geronimo Stilton
Oorspronkelijke titel:	<i>Imaginarìa</i>
Coördinatie van het Geronimo Stilton project:	Patrizia Puricelli
Redactionele coördinatie:	Maria Ballarotti
Redactie Italiaanse editie:	Alessandra Rossi
Illustraties omslag:	Antonio De Luca (ontwerp en kleur) en Silvia Bigolin (ontwerp Geronimo)
Grafisch ontwerper:	Pietro Piscitelli / <i>theWorldofDOT</i>
Illustraties verhaal:	Carla Debernardi (ontwerp) en Silvia Bigolin (ontwerp en kleur)
Artistieke coordinatie:	Lara Martinelli
Artistieke assistentie:	Andrea Alba Benelle
Graphics:	Daria Colombo
Lay-out:	Federica Fontana
Zetwerk NL-editie:	Sandra Kok vormgeving & opmaak
Vertaling:	Loes Randazzo

© 2021 Mondadori Libri S.p.A. voor PIEMME, Italië
© Internationale rechten: Atlantyca S.p.A, Corso Magenta 60/62, 20123 Milaan, Italië
www.atlantyca.com – contact: foreignrights@atlantyca.it

Voor de Nederlandstalige uitgave:

© 2022 Pelckmans Uitgevers nv
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België
pelckmans.be

ISBN 978-94-6401-927-8 D/2022/0055/191 NUR 282
Thema: YFC, 5AJ, vanaf ca. 8 jaar

geronimostilton.com
geronimostilton.be
geronimostilton.nl

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheesemakers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.co.uk

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

Beste knaagdiervriend,

Ik weet gewoon niet waar ik moet beginnen, ik ben zo overdonderd! Het verhaal dat ik je ga vertellen is een ...

ongelooflijk Fantasiastisch Verhaal!

Het is een medicijn tegen verveling, droefheid en sleur, en het werkt gegarandeerd! Het laat al je sombere gedachten als bij toverslag verdwijnen.

Wil je weten hoe alles begon?

Gewoon ... met een **MAGISCH DUEL!**

Vanaf daar zal ik beginnen te vertellen ...

Het was een avond waarop je voelt dat er magie in de lucht hangt; magie én stilte ... het was muisstil.

In de lucht waren twee **schaduwen** zichtbaar ... van twee strijders ...

Twee rivalen in een allesbepalende strijd om het kostbaarste op aarde:

de verbeelding!

Aan de ene kant een jonge vrouw met een huid als vloeipapier en lang **inktzwart**

haar dat wapperde in de wind. Haar bleke gezicht lichtte op tegen de donkere avondhemel en ze had een heel opvallende jurk aan die was gemaakt van lange stroken **knisperend papier**, volgeschreven met glanzende letters, die ritselden als pagina's die werden omgeslagen door een onzichtbare lezer. In haar hand hield ze een *gouden veer* die ze op haar tegenstander had gericht.

Haar rivaal was gehuld in een loodgrijze mantel.

KANAVAR was zijn naam. De tovenaars had een vreemd soort toverstok: een loden liniaal,

waarin nummers en *magische symbolen* gegraveerd waren.

Strijdlustig riep de vrouw: ‘Kanavar! De wereld kan niet zonder fantasie! Ik zal alles doen om dat te voorkomen, al kost het me mijn Leven!’

De ander kwam naar voren en zwaaide met de **liniaal**, waar vervolgens een donkere straal uit flitste.

De jonge vrouw sprong aan de kant om die te ontwijken, maar ze was te laat en de straal schampte haar enkel.

De tovenaar mompelde: ‘Daar heb ik geen probleem mee ...’

Meteen daarna maakte hij zich op voor de genadeslag. Maar de vrouw was snel en deinsde niet terug voor gevaar. Terwijl haar gewonde enkel **VERSTIJFDE** en verkleurde naar loodgrijs, draaide ze zich om en sprak een toverspreuk uit.

Voor haar tegenstander doorhad wat er gebeurde, verdween ze in een gouden vonkenwolk, haar woorden

echoden in de lucht: *'Alle macht komt voort uit de verbeeldingskracht!'*

De naam van deze mysterieuze vrouw, die zeer bedreven was in de magische kunsten, was

*Imaginaria,
de Koningin van de Verbeelding,
bewaker van boeken en creativiteit.*

Nu ze door de loden straal geraakt was, was de verbeelding in gevaar. Sterker nog, het zou niet lang meer duren voor de fantasie helemaal verloren zou gaan. Ze had niet veel tijd meer. Langzaam zou ze in een loden standbeeld veranderen ... Er was maar één iemand die haar nog kon redden en dat was de Fantasiastische Held. *Ik moet hem laten weten dat ik hem nodig heb, voor het te laat is!* dacht ze.

Ze tilde haar gouden veer op en zei: *'Wat ik nodig heb, is een heldendaad. Zeven keer zal de held over me dromen voor hij voor me staat!'*

De droom van een held

Het was avond en ik liep verdwaasd door de straten van Rokford, de muizenstad waar ik woon. Alles was gehuld in een vreemde **INKTWARTE** duisternis, magisch bijna. Ik dwaalde meer dan dat ik wist waar ik heenging. Sterker nog, het leek wel alsof ik was verdwaald. Vreemd! Hoe kon ik nu *verdwalen*? Ik ken Rokford als mijn broekzak!

De droom van een held

Droomde ik misschien weer? Ik droomde al de hele week steeds weer dezelfde **DROOM**. Ik liep en liep, zonder te weten waar ik naartoe ging, en steeds gebeurde er hetzelfde. In de verte hoorde ik mijn naam roepen, als in een **VERRE ECHO**: 'Geronimo ... Geronimo ... Geronimo ...' Ik spitste mijn oren om het beter te kunnen horen: 'Stilton ... Stilton ... Stilton!' Opeens stond ik op het **Duizend Verhalen Plein**, voor een oud gebouw. Ik kende het goed,

De droom van een held

ik was er zeker honderden keren langsgekomen.
Maar ik kende het alleen in een **vervallen** staat en hier stond een muizenissig mooi gebouw, prachtig afgewerkt en tot in de puntjes verzorgd!
Bij de ingang stond een muziekstandaard en boven de deur hing een vreemde **ZONNEWIJZER**. Toen pas had ik in de gaten dat de mysterieuze stemmen die mij riepen uit dit gebouw kwamen!
Behoedzaam liep ik naar de deur, die op een kier stond. **'Piep!'**
Mijn gepiep echode door de nacht; ik schrok ervan. Ik duwde de deur verder open en stapte de hal van het gebouw binnen, waar ik verrast bleef staan: een

***gouden vonkenwolk**

versperde me de weg!
Langzaamaan verdween de wolk en verscheen er een mysterieuze vrouw, gekleed in een ritselende jurk

van stroken
beschreven
papier. Ze had
een **schitterende**
gouden veer in
haar hand.

‘Beste held, ik
heb je eindelijk
gevonden!’ zei ze

tegen me. ‘Fantasiastisch, je bent precies zoals ik
me *voorstelde!*’

Ik keek haar verward aan. Ik begreep er niks van.

De droom van een held

Ze stelde me gerust: 'Ik zie een moedige muis! Alleen jij kunt me **redden!** Alsjeblieft, neem het van me aan!'

'Eh... aannemen, wat aannemen?' vroeg ik nog steeds in de war.

Met een snelle beweging van de
gouden veer in haar hand bevonden

we ons plotseling in een enorme zaal met een
hoog plafond versierd met **fresco's**.

Ik zag haar, de bijzondere vrouw, erop
afgebeeld. Maar ik kreeg geen tijd om
de schilderijen te bestuderen, want

met een nieuwe zwaai van
haar veer vulde ze de muren met
planken ... honderden planken
met duizenden **boeken**. Dikke,
dunne, en allemaal heel zorgvuldig
op hun plaats gezet. Ik stotterde:

‘M-maar dit is een ... b-bibliotheek!’

‘Het is een magische plek.’

Kijk maar eens goed om je heen, hier zal je vaker
komen’, zei de vrouw.

De droom van een held

Terwijl ik dromerig om me heen keek, antwoordde ik: ‘Zeker! Maar waar zijn we?’

Ze deed net of ze mijn vraag niet hoorde en vertelde: ‘Beste held, ben je klaar voor vertrek? Mijn naam is Imaginaria en ik heb je *hulp* nodig. Jij bent mijn redder, mijn Fantasiastische Held!’

Ik snapte er steeds minder van. ‘Ik? Misschien heb je de verkeerde knager voor je? Mijn naam is Stilton, *Geronimo Stilton*, en ik ben niet echt een held ...’ Imaginaria antwoordde: ‘Ja, je bent wel een held, een Held der Helden, alleen weet je dat zelf nog niet! Mijn woorden klinken nu als raadsels en misschien kun je er even geen touw aan vastknopen, maar zodra je de **SLEUTEL** hebt, kun je in de bibliotheek alle antwoorden vinden.’

Ik stotterde: ‘S-sleutel? Welke **SLEUTEL?**’

‘De sleutel die je vindt waar je zoekt. Gebruik het magische kaartje dat zal verschijnen, want

De droom van een held

geloof me, dat heb je nodig!’

Mijn verwarring werd alleen maar groter. ‘Een magisch kaartje? Welk **MAGISCH KAARTJE?**’

Imaginaria lachte. ‘Om binnen te komen in de

heb je een speciale bibliotheekkaart nodig!’

Ze strekte haar armen uit en begon om haar as te draaien, de zaal werd in een **gouden** vonkenwolk gehuld en Imaginaria was weg.

Ik bleef verdwaasd achter, mijn kop tolde en mijn knieën waren week als smeerkaas ...

Op dat moment hoorde ik een klok slaan.

Dong dong dong!
Dong dong dong!
Dong dong dong!

Ik opende mijn ogen ...

Dong, dong, dong!

Het was klokslag middernacht!

En ik was niet in de bibliotheek

maar thuis, in mijn bed. *Piep!*

Ik haalde opgelucht adem.

Gi-ga-geitenkaas, het was maar

een droom! Al een hele week

lang dezelfde droom. Vreemd!

Maar toen ik op mijn nachtkastje keek, zag ik een

GOUDEN KAARTJE dat daar lag te schitteren.

Ik pakte het op en wist: dit was echt. 'Dus het was geen *droom!*'

Op de kaart stond: **MAGISCHE BIBLIOTHEEK.**

En toen zag ik dat mijn foto erop prijkte, en mijn

naam ... en zelfs mijn adres! *Piep*, wat een nacht.

Dit moest het magische kaartje zijn waar Imaginaria

het over had gehad!

Een nacht in Rokford ...

Op dat moment begon het kaartje, dat ik in mijn poot geklemd hield, te trillen. *Gi-ga-geitenkaas*, ik begreep er geen muizensnars meer van. Het was eerst echt een droom geweest, maar nu was

mijn droom werkelijkheid geworden!

Overkomen dit soort dingen alleen mij?

Maar goed, ik wist twee dingen zeker: ik was thuis en het was middernacht. Ik probeerde me te herinneren wat Imaginaria tegen me had gezegd in mijn droom.

O ja! Ze had me een **held** genoemd ... wow!

En niet zomaar één, een **FANTASIASTISCHE!**

Ik voelde me gevleid, maar ik kon het ook niet echt geloven. Ik?! Een held?

Ook had ze me haar redder genoemd ...

Haar redder, ik?!

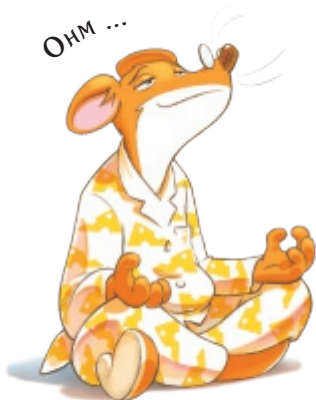
Ik had haar nog van alles willen vragen, maar daar was het nu te laat voor. Wat een sukkel was ik toch! Maar ook al was ik in de war en best een beetje bang, ik besloot dat ik hier toch meer van wilde weten.

Ik kreeg een idee: ik moest weer in slaap vallen. Dat leek me een **geniaal plan!** Dan zou ik weer gaan dromen, Imaginaria zou weer verschijnen en ik zou haar kunnen vragen wat ik wilde weten. En dit keer zouden het goede vragen zijn!

Ik ging weer in bed liggen en deed mijn ogen dicht ... maar ik was veel te **gespannen**. Dus stapte ik na een tijdje uit bed en zette

OHM ...

een **P****O****O****T** kamillethee. Daar word ik altijd rustig van. Toen ik die helemaal op had, ging ik weer in mijn bed liggen. Ah, heerlijk relaxt was ik, nu kon ik gaan slapen.

Maar na vijf minuten moest ik ... rennen naar de wc! Ik moest heel erg nodig plassen! Daarna probeerde ik te **mediteren** om tot rust te komen. Ik ging zitten in de lotushouding en sloot mijn ogen, op zoek naar rust in mijn kop.

Het duurde niet lang of het lukte. Ah, wat een rust, wat een vrede, wat een **slaap ...**

Ik was bijna in dromenland toen ...

KLETS!

Er sloeg iets tegen mijn snuit!

Ik slaakte een geschrokken kreet en opende mijn ogen. Voor me vloog ... het **GOUDEN KAARTJE!** Had dat me net een klap verkocht? En kon het kaartje vliegen? M-maar hoe kon dat nu? Alweer iets wat ik aan Imaginaria zou vragen ... als het magische kaartje me maar niet weer wakker maakte! Ik probeerde het met **WILDE** bewegingen te verjagen, maar het had een tegenovergesteld effect. Op een gegeven moment mopperde ik: 'Wat muizenissig irritant, **laat me met rust!**' Even leek het te helpen, de bibliotheekkaart flapperde naar de deur. Maar daar draaide het zich plotseling om, vloog weer naar me toe en gaf me een duwtje. Ik vroeg verbaasd: 'Bedoel je misschien te zeggen dat ik naar buiten moet?' De kaart bewoog **opgetogen** heen en weer tussen mij en de deur, steeds sneller, steeds wilder ... Ik zuchtte en vroeg me bezorgd af: 'Gi-ga-geitenkaas,

praat ik nu tegen een bibliotheekkaart?’

Het gaf geen antwoord (duh!). Ik besloot me aan te kleden en liep naar de keuken voor een **snack**.

Wat een geluk dat mijn zus Thea mijn hond Spaghetti had meegenomen op een kampeeruitje. Mijn hond had zich anders vast door het kaartje laten opjuten en allemaal ondeugende dingen uitgehaald.

Op dat moment sneed de kaart me de pas af.

‘Nu moet je ophouden!’ riep ik boos.

Maar het kaartje gaf geen krimp, dus zei ik: ‘Luister, als er hier eentje de baas is, ben ik dat. En zeker geen bibliotheekkaart, is dat **duidelijk?** Ik ga eerst mijn snack opeten, of je dat nu leuk vindt of niet!’

Het ging braaf aan de kant. Zo, dat was beter!

Maar toen ik mijn poot uitstak om de koelkast open te doen, begon het kaartje om me heen te wervelen, sneller en sneller!

Piep, ik werd er **DUIZELIG** van! En een beetje

misselijk ook. ‘Oké, oké, geen snack dus, ik heb het begrepen. Ik ga nu naar buiten!’

Ik had het nog niet gezegd of de kaart kwam tot rust en terwijl ik naar buiten liep, nestelde het zich in de zak van mijn jasje. Mooi zo, eindelijk rust!

Vergiste ik me of voelde ik hoe de bibliotheekkaart ook een zucht van verlichting slaakte?

Ik begon door de straten van *Rokford* te wandelen. De stad sliep. Het was kil, ik zette de kraag van mijn jasje op en keek omhoog. ‘Wat een donkere nacht zo zonder het licht van de maan ...’ Vastberaden liep ik over het Duizend Verhalen Plein, in het **oudste** deel van de stad.

Na iedere stap kreeg ik meer en meer het gevoel dat de stilte stiller was dan normaal. Ook dacht ik even in de verte *gouden vonken* te zien ... net als in mijn droom. Was dat mogelijk?

Ik haalde mijn schouders op en liep door. Toch

voelde ik me niet op mijn gemak ...

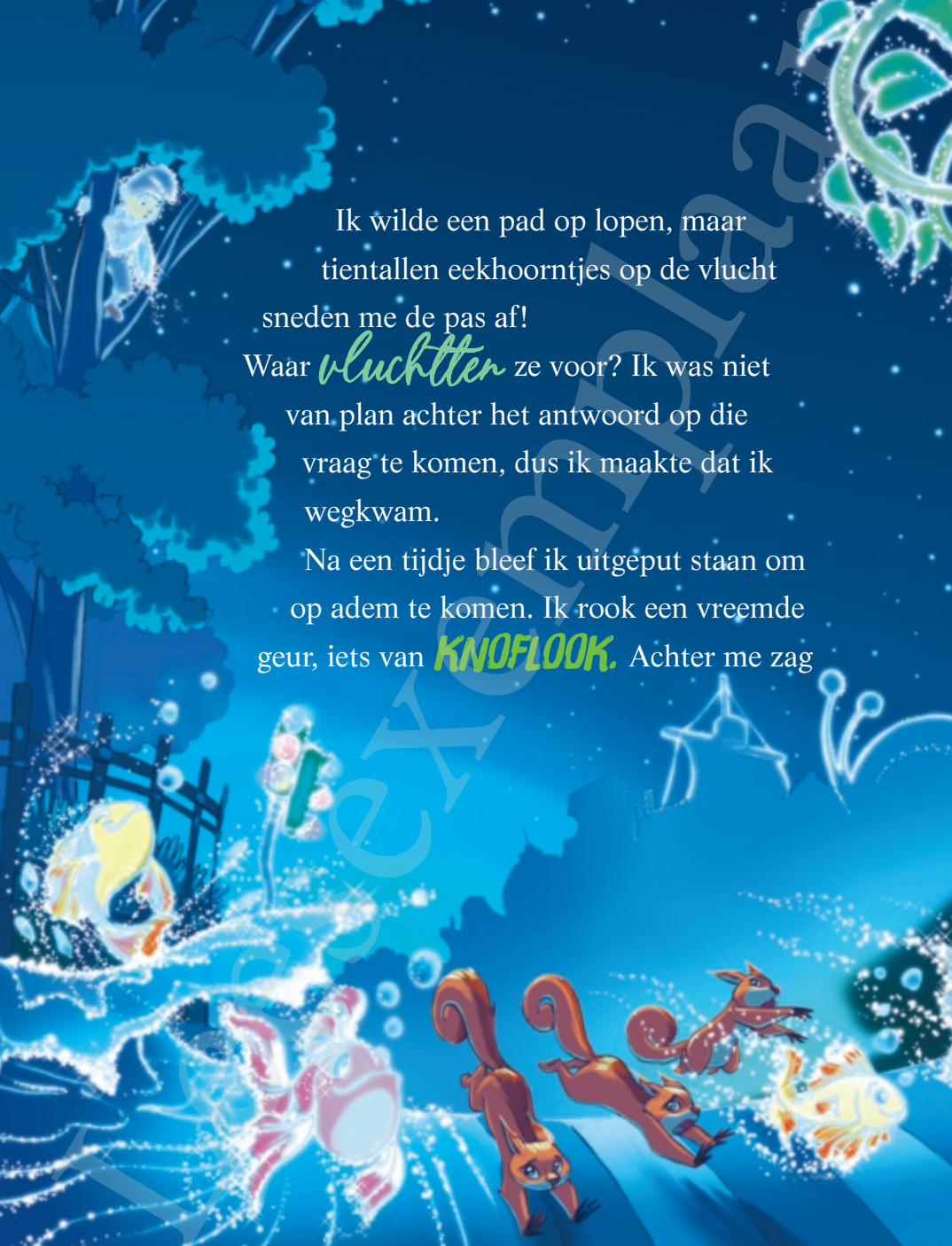
'Pas op voor de kat en de kraai!' fluisterde ineens een stem naast me.

Ik keek opzij, maar zag niemand, behalve een knager op een reclameposter die me knipogend aankeek. Even dacht ik dat hij bewoog.

Toen hoorde ik een *geluid* achter me. Ik draaide me snel om en nu meende ik een schaduw te zien die zich verschool achter een lantaarn. Ik knipperde met mijn ogen om het beter te kunnen zien, toen de lantaarn ineens uitging! Het rode licht van het stoplicht ernaast begon te *knippen*, alsof het me wilde waarschuwen dat ik in gevaar was.

Plotseling schoot er een schaduw weg in het donker. Ik zette het op een lopen en even later was ik in het park. Ik brulde in paniek:

piep, redden wie zich redden kan!

Ik wilde een pad op lopen, maar
tientallen eekhoortjes op de vlucht
smeden me de pas af!

Waar *vluchtten* ze voor? Ik was niet
van plan achter het antwoord op die
vraag te komen, dus ik maakte dat ik
wegkwam.

Na een tijdje bleef ik uitgeput staan om
op adem te komen. Ik rook een vreemde
geur, iets van **KNOFLOOK**. Achter me zag

ik twee schaduwen die me achtervolgden. Ze kwamen steeds dichterbij en het stoplicht en de lantaarn begonnen ook weer te knippenen.

SNORHARENTRILLER!

HELP!

Een fonkelende gouden sleutel

Net toen ik mezelf wilde knijpen om te zien of ik niet toch droomde, zag ik wie me achtervolgde.

Een enorme **KAT** met een dikke blubberpuddingbuik en een pafferige snuit kwam naar me toe lopen.

Zijn vettige, gekrulde snorharen trilden muizenissig hard ... en hij likkebaardde terwijl hij me aankeek.

Piep, snorharentriller!

Hij droeg een schoudertas waaruit een pan, een grote vork en een boek staken. Het boek had als titel *Hoe bereid je een knager? Duizend muizenissige recepten.*

De geur van **KNOFLOOK** werd sterker en ik begreep dat hij die geur verspreidde. Hoeveel knoflook had

🌿 Een fonkelende gouden sleutel 🌿

hij wel niet gegeten? En wie liep er naast hem? In het donker was het moeilijk te zien, ook omdat een wijde mantel alles verhulde. Ik zag wel dat zijn gezelschap meer **HUPPELDE** dan liep.

De kat miauwde: 'Mmm! Als ik het goed zie, heeft die knager de magische kaart bij zich. Hij moet de held dus wel zijn. Wie had dat gedacht! De **Held der Helden** is een muis! Dat wordt smullen!'

Noemde hij me nu ook al een held?

Zijn metgezel boog zich over hem heen. Zag ik het goed? Het was een **KRAAI!**

De vogel kraste: ‘Jij denkt ook altijd alleen maar aan eten! Die muis krijg je later, Mercurius, eerst moet hij ons naar **Imaginaria** brengen.’

De kat sloeg zijn klauw uit naar de vogel. ‘Alsof jij zo goed bezig bent, Korax! Jij hebt net alle dieren uit het stadspark op de vlucht gejaagd!’

‘Ik? Waar heb je het over? Dat was ik niet! Ik heb geen flauw idee waar die eekhoorns zo van **geschrokken** zijn!’

Mercurius sloeg zijn ogen dramatisch ten hemel. ‘Ja, ja, dat zal wel.’

De kraai reageerde kortaf: ‘Kanavar was heel duidelijk: *verlies degene met het magische kaartje niet uit het oog!*’

Maar toen hij zich omdraaide was ik al gevlogen. Ik